

סיפור העליה של מרגלית מעוז

נולדתי ביזד שבפרס בשנת 1946, ב – ו' בסיוון תש"ו.

אבי ז"ל, אברהם בן שרה ואקאי ציון כהן, ואמא תיבדל לחיים ארוכים, גולסטן (שושנה) בת דוד כהן. משפחת אבי הייתה ציונית מאד, סבא וסבתא רבה שלי עלו ביחד עם כל משפחתם חוץ מסבתי, לארץ ישראל בשנת 1938.

אבא חלם תמיד על עלייה לארץ. בשנת 1949 התחילו לתת אישורים לעליה, ואז החלו אבי ואימי וכל המשפחה של אבי להתארגן לעלייה.

התחנה הראשונה לקראת העלייה היתה העיר קאשן, שם שהינו כשנה ושם נולדו שתי אחיות הדסה ויפה.

לאחר שנה בערך, עברנו לטהרן וחיינו באוהלים ליד בית קברות שנקרא "בשתייה". החיים לא היו קלים, אבל הכמיהה לא"י היתה גדולה ועזרה להתגבר על כל הקשיים.

חיכינו כמו כולם לקבל את האישור המיוחל לעליה. בינתיים דודתי, אחות אבי ואחיו ז"ל, עלו לפנינו במסגרת "החלוץ". תורנו הגיע באוקטובר 1950.

בהגיענו לארץ גרנו באוהלים בבינימינה, אבל הורי רצו לגור רק בירושלים. לאחר כחצי שנה בבינימינה, קיבלנו אישור לעבור לירושלים, שם שיכנו אותנו בפחונים במעברת תלפיות.

זכרונותי מתחילים מהמעברה בתלפיות. אני ילדה בת 5 בערך, עומדת ברחוב עם דלי מים ומחכה למים שיגיעו כדי להביא לצריף לשתיה, בישול, כביסה, שטיפה ומקלחת. זה היה מעשה יומיומי.

החיים במעברה היו קשים. לעיתים סבלנו רעב, ארוחת הערב שלנו היתה פרוסת לחם טבולה בשמן קוקוזין. אבא עבד בייצור תקופה מסויימת עד שעבר ניתוח להוצאת כליה. בינתיים נולדו לי עוד אחות ואח, וכל המשפחה בת 7 הנפשות, חייתה ככל עם ישראל על תלושי מזון שבקושי סיפקו את צרכינו הבסיסיים. החיים בצריף היו קשים גם בשל החום והקור ששררו בו בקיץ ובחורף, וכן בגלל הצפיפות הרבה. הצריף הקטן שימש ל-7 נפשות כחדר שינה, מטבח וחדר מגורים. אפיוודה קטנה שזכורה לי היטב: אמא קיבלה לאחר הלידה תרנגול (חי כמובן), שהיה מצרך נדיר באותם ימים. ערב אחד שחטנו אותו ואמא בישלה לנו מרק חם שהתאונו לו מאד. שכנה, שהיה לה כנראה תרנגול שהלך לאיבוד, החליטה שהתרנגול המבושל הוא שלה, והזמינה את המשטרה. השוטר תישאל את אמא והשכנה על צורת הכרבולת של התרנגולת, והוציאו את ראשו של התרנגול מהסיר שעל הפתיליה והתברר שאמא צדקה... כמה מאושרים היינו לאכול מהעוף לאחר תקופה ארוכה שלא בא לפינו טעם עוף.

בשנת תשט"ו, בערב כיפור (5.10.54) נהרג דודי – אח של אבא, בהר ציון בהיותו חייל במילואים, ע"י צלף ירדני שירה לעברו. כך נכנסנו למעגל הדמים של עם ישראל הנלחם בארצו.

בשנת 1953 עברנו סוף סוף לדירה בשכונת קטמון ג'. השמחה כמובן היתה רבה. הדירה הייתה "וילה" לעומת הפחון במעברה והחיים היו קלים יותר. אבא בהיותו חולה זכה לקבל חנות עופות ודגים. המצב הכלכלי בבית השתפר, היה אוכל בבית, אמנם לא בשפע כי כל המדינה הייתה בתקופה של צנע, אבל לא רעבנו ללחם.

במשך השנים נולדו לי עוד 3 אחים ואחות ואנחנו משפחה בת 9 ילדים ב"ה.
כולנו למדנו והתקדמנו בחיים. רוב אחי ואחיותי בעלי תארים אקדמיים והכל בזכות המסירות
הרבה של ההורים שחסכו מפיהם ונתנו לנו ללמוד.

עלי לציין שמעולם לא שמעתי תלונה או טרזניה מפי הורי על המצב הקשה, להיפך – אבא תמיד
הודה לה' על שזכינו לעלות לארץ ושילדיו גדלו בארץ ולא בגולה. אף פעם לא הרגשנו שנגרם לנו
עוול בגלל היותנו עולים חדשים
או יוצאי פרס, המילים "מגיע לנו" לא היו בלקסיקון שלנו. עבדנו קשה להשיג את מה שיש לנו
ובעזרת ה' השגנו פחות או יותר את מה שרצינו.

כיום אני מורה בגמלאות, בעלי ממוצא תימני גם הוא מורה בגמלאות. להשלמת הכנסתינו אני
עובדת כאם בית ב"פנימיית עמליה", ומטפלת גם בבנות עולות חדשות ומזדהה אתן מאוד.
חמשת ילדי ממשיכים את דרכנו – לומדים ועובדים למחייתם ובעזרת ה' יצליחו בדרכם.

מרגלית מעוז